

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1817/2022
14.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Гордане Комненић, Добриле Страјина и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Јелена Рајачић из ..., против туженог Института за плућне болести Војводине, чији је пуномоћник адвокат Вера Грбовић из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 338/22 од 07.02.2022. године, у седници већа одржаној 14.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 338/22 од 07.02.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 338/22 од 07.02.2022. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 549/2021 од 30.11.2021. године у ставовима првом и другом изреке, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиље, којим је тражила да јој тужени на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године исплати износ од 84.645,75 динара са затезном каматом од 16.11.2021. године до исплате, као и износ од 18.188,27 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 15.11.2021. године, на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године, износ од 79.848,54 динара, са затезном каматом од 16.11.2021. године до исплате, као и износ од 16.970,67 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 15.11.2021. године, као и захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом накнади трошкове целог поступка у износу од 111.378,40 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 549/2021 од 30.11.2021. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужилји на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године исплати износ од 84.645,75 динара са затезном каматом од 16.11.2021. године до исплате, као и износ од 18.188,27 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до

15.11.2021. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године, исплати износ од 79.848,54 динара, са затезном каматом од 16.11.2021. године до исплате, као и износ од 16.970,67 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 15.11.2021. године. Ставом трећим изреке одбијен је преостали део тужбеног захтева тужиље преко износа досуђених ставовима првим и другим изреке, до тражених износа на име исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као и на име обрачунате затезне камате, на начин ближе описан у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи исплати трошкове парничног поступка у износу од 33.154,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом петим изреке тужиља је ослобођења обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 338/22 од 07.02.2022. године одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, ради уједначавања судске праксе о праву запослених у Институту за плућне болести Војводине на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у спорном периоду била у радном односу код туженог где је обављала ... у Одсеку за техничке послове, са коефицијентом за обрачун плате од 7,34. Зарада тужиље за обављени рад и време проведено на раду утврђена је тако што се основица за обрачун и исплату коју утврђује Влада РС помножи са коефицијентом радног места тужиље и на тако утврђену зараду се додаје 0,4% на бруто зараду за сваку навршену годину радног стажа. У спорном периоду тужени није организовао исхрану у току рада, а у обрачунским листама није исказивао део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. Такође, Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду, нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиље у висини утврђеној налазом вештака, а према параметрима из упоредних Посебних колективних уговора, сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. У околностима када Посебни колективни уговори не садрже конкретну регулативу, која утврђује висину ових накнада, нити их уопште прописује као право запослених, нижестепени судови су оценили да се примењују општи прописи о раду, односно Закон о раду.

По оцени Врховног касационог суда становиште нижестепених судова је засновано на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужилји износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилји исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунатом према параметрима из упоредних Посебних колективних уговора.

Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужилју од 7,34 у исплатним листама не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, на начин како су то нижестепени судови оценили, нити подразумева да део тужилјиног коефицијента поуздано не садржи предметне трошкове.

Из изложених разлога, применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Како је тужени успео у поступку по ревизији, на основу члана 165. став 2. у вези чланова 163. став 2, 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП, припадају му трошкови целог поступка према оствареном успеху у спору, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке. Висина накнаде ових трошкова одмерена је према опредељеном захтеву и то за

радње предузете од стране пуномоћника адвоката, и то: за састав одговора на тужбу износ од 6.000,00 динара, за састав поднеска од 30.11.2021. године износ од 9.000,00 динара, за приступ на два одржана рочишта износ од по 10.500,00 динара, за састав жалбе и ревизије у износу од по 18.000,00 динара, све према АТ важећим у време предузимања ових парничних радњи, што увећано за износ судских такси за одговор на тужбу у износу од 7.648,00 динара, за жалбу и одлуку другостепеног суда у износу од по 15.865,20 динара, чини укупан износ од 111.378,40 динара. На досуђени износ туженом припада и законска затезна камата почев од извршности пресуде до исплате, сагласно члановима 277. став 1. и 324. став 2. Закона о облигационим односима.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић